

Universitätsbibliothek Paderborn

**De contritionis veritate aureum opus Fratris Joa[n]nis
Viualdi de Monte regali. ordinis fratrum predicatoru[m]
sacre pagine professoris**

Vivaldus, Joannes Ludovicus

[Augsburg], 1518

VD16 V 1772

De aq[ui]la/ ceruo/ atq[ue] serpente. Et p[ri]mo quo[d] aq[ui]la ad
iuentutem renouat[ur]: sic p[un]ctor ad gra[tia]m p[er] vera[m]
[con]tritione[m].

urn:nbn:de:hbz:466:1-30734

De aquila/ceruo/atq; serpente. Et pmo quo aquila ad suuentutem renouat: sic pccor ad gram q verā tritioē.

Aertio supest ut p recreatiōe lāguētis ac sitiētis aniē ad moralia magis declinem⁹: qz cū intētio nra ferat ad pncipalr oīdē dū q infōia remēdia ad qredē salutē nllm efficaci⁹ sit qz seipm ac pca ppria recōgscere:pfcro fmōes morales ac exēplares mltō magis sūt viles:tū qz actōes sūt suppositoz:tū qz magis mouēt z inclinat affectū:vt a p̄tu re i p̄turē pgreditur. Idcirco videā⁹ qz ad discutēdū ac remēorādū p̄pas ini⁹ qzates puocamur exēplo aquile/cerui at qz fpēt: nā hec trla aitalia renouant ve videbim⁹: s̄z nō tñ renouant ad imortalitatē. Aīa at rōnālētare est dignitatis vt p̄ sui recognitioē:nō solū ad imortalitatē:s̄z erīa ad vitā etnā(qd est lōge p̄sta bili⁹)renouari possit. Et qz pmo d̄ aquila agēdū ē. Hō scire optet scdm Amb. Aquila cer in. v. li. hexameron ca. xvij. q aquila dr aus regal. Uniceti⁹ p̄d in specie natura uo z ser li lib. xvij. ca. xxxij. Ita inq. Aquila ē rex autū sic leo ferap/z bos lumentoz. Q̄es p̄s reno qppē aues nobiles eavisa primescunt. Et qz inueniunt sex aquilaz gna deqby ple uantur. scribit Dagn⁹ albert⁹ in. xxij. li. d̄ aialib: s̄o nota q loqmur h̄ de nobilita q la q latine herodius q̄st heros autū vocat. Hec ligit nobil aquila put a diuersis Aquila est scriptorib; colligere potuī dū senio ūuaf tria p̄cipue damna incurrit. Primo rex autū ūuaf ale el⁹:z pēnas q̄b ad pdā tre solebat amittit. Sedo obducūt caligie ocl̄ el⁹. Tertio rostrī onere ac reuolutioē ūuata cibū capere n̄ p̄t z inde lāguescit. Aquila S̄z qdā naturali mō ex industria a deo sibi data reparat vt iuuenis fiat: su tria da/ xta illō dauld in psal. cij. Renouabit vt aquile iuuenit tua. Ursus qppē natu mna in ral rex ē qdā motio creature ad p̄ceptū diuinū. Cū igit senuerit aquila qrit fon currit. tē aq viue z ð eū volitat in altuz vsc̄ ad erhera sol vt dicūt physiolog⁹ z papi Aquila se as: ibi galas suas incēdit. Silt̄ qz caliginē oculoz i radīs solarib; excurit. Tūc quo rno demū velocit descedēs: in fonte se imergit:z statim rotā innouat. Itavt alaz uac. vigore: ocl̄ splēdoze:z rostro ad sara limato restaurat in mel⁹. Hinc Hier. ad p̄sdiū diaconē in epla q̄ incipit. Hieronym⁹ p̄sdiū frari salutē: d̄ sic. Aquila qn̄ senuerit ūuaf ipi⁹ pēne z ocl̄: queritqz fontez erigit pēnas z colligit in se calorē:z sic ocl̄ ei⁹ sanat. Et in fonte se ter mergit atqz ita ad iuuentū redit. hec hiero. Sūt ali⁹ q̄ dicūt q̄ aquila senescētib; pēnis z hebetato visu:ter sursuz ascēdēs visum z alas ð sole acuit tortesqz in fonte viuū se imergit. Sic partē trib; vscib; redit visus el⁹ z plume z rostry: cū aut̄ adhuc q̄rto attēauerit tunc morit. S̄z videam⁹ qd magn⁹ albert⁹ d̄ renouatōe aquile dicat q̄ in naturali nouatur phia fuit p̄nceps z monarcha. Ut eruditissim⁹ ac sc̄issim⁹ tā i diuīs sc̄ptur; ter z non amplius q̄ i cūct; physic⁹ discipulis nlli suo tpe secūd⁹. post quē s̄llis nemo surrexit. Q̄z De Al b aut̄ de necromātia accusat inlūriā patif: vir tā excellēs q̄ ob magnitudinē doct̄ eritie ac sapie magnusdictus est. Hic igit in. xxij. li. d̄e q̄ alib: de aquila ita scribit Jorath z adelim⁹ dicūt aquila quādo senescit: tēpore q̄ pulli iā grādes facti: venari sc̄lit z possunt: considerare fontis limpidi z late scaturitōis ebullitionē: z sup illā direcre in altu extollī vsc̄ ad tertiu aeris interstitiū qd̄ estuz vocauit m⁹ in li. metheoroz. Et cū ibi incaluerit q̄si exūrī videtur. At subito dmissis ac retractis alis ruit in fonte frigiditatē: vt ex frigido exteri⁹ restringēte calor intrinsec⁹ in medull m̄ltriplicet. Et tunc exurgit de fonte z ad nldum quē ibi vicinū h̄z pulolat: z iter alas pulloz recta resoluit insudorem. z sic exuere dr an tētatis habitū depositis pennis yeterib; z rursus indusinoris: z interim doct̄ nec recreuerint sustentat preda pulloz. Sed ad hoc aliud nescio dicere nisi q̄z mirabilis nature mltā sūt: sed qd̄ vsc̄ in duob; herodijis in terra nra:bis non p̄cordat: qz ille domesticē erant: z ad modū altaz aut̄ rapacium mutabant. Dicūt etiam quidā hanc aquilā rostrū r̄imis aduncum z recurvū z yngues ad

De proprietatibus

lapide deponere et acuere quoniam hec prede hebetara fuerint instrumenta. et huius
Moraliter de compertu est esse verum, hec albertus. Moraliter: ista aquila regalis pectoris virtutem et
aqua faciat humiliatum faciat. quod cum esset filius diaboli per peccatum: per solam regenerationem effectum est Iacobus
peccator: et regalis: quod filius eternus regis Iesu Christi. Tunc quippe homo pectoris quasi aquila volitat in
quomodo. altius quam per regenerationem rex divinorum alas siue penas. id. cogitationes et affectus
sursu erigitur: celestia degustando. Et sequenter oculos in sphaera solis eleuare de
quoniam per deuotas meditationes in sublime feruntur: ac rotus in spiritu erigitur: atque ad gaudia
et ne vice mente transgreditur. Cum ergo pectoris per ardorem charitatis in sole iusticie Christi
sic accessus fuerit: tunc seipsum totum imergit in fontem aque viue: quoniam puro corde
sacramenta passionis Christi deuote recognovit. Que passio recte dicitur fons
indeficiens eo quod sit speculum omnium virtutum. origo et causa omnis meritorum ac laudes
gueris: aie nobilissimum remedium. Etiam aquila. et aquila rostrata. alas suas. id. tres potestas
suis: intellectus: memoria et voluntate. penas quae alas. id. sensus corporeos quibus more
aque volans ad pedestrem pectoris tre solebat. Virtute tamen sacramentum renouatur ad statum generis
salutaris. Tandem per rostrum aquile incurvantur ad peccatum superbia pectoris designantur: quod per
amorem propriei excellenter ad terrena desideria incurvantur. quod curvitas tollitur quoniam pectoris
seipsum ac proprium amorem sui inordinatum alludit ad petram: petra autem erat Christus.

Aquila haec proprietates: quae spiritualiter habere debet homo constitutus.

Aquale propter a haec volatus altitudinem. Volat quippe altissime propter esse regenerationem et auctoritates.
Prima enim emulacione: teste magno Alberto ubi supra. Propterea abdias propter
etiam clamans contra populum idumeorum ait. Si exaltatur fuerit ut aquila: et inter sidera
posuerit nubes tuum: quoniam dicat. volat et nondificat in locis altissimis: tamen inde retrahatur
habet deinde dominus. Ideo aquila debet nobilissima: ut pote auctor regina. Propterea Ioannes
euangelista quod excellenter divina nature in Christo altius sublimius subtilius atque perfectus
us descripsit figuram aquilae in altu volante: ut per prophetam Ezechiel. j. capitulo. Ideo Hieron. In
prologo supra Joannem ait. Joannes euangelista assumptus penitus aquile ad altiora festi
nans: de proprio vite disputat. Nam ipse est de quo datus in psalmi auctor. Ascendit super cheru
bin et volavit: volavit super penas vestrorum. Joannes quippe volavit super cherubinum: quod
divinitatem Christi per ceterum euangelistam in regenerationem rex divinorum subtilius speculando
transcedit atque mirabiliter descripsit. Unde Augustinus de illo ait. Si altius intonuisse
torem modum capere non potuisset. Et hiero. ad paulinum prophetam inquit. Joannes rufus
stic: pescator indoctus. Et unde obsecro vox illa. In principio erat verbum et verbum erat
apud deum. hoc doctus plato nescivit. hec eloquens demosthenes ignorauit. Hec
hiero. Patet itaque ex dictis quae aquila haec volat altitudinem. in quo nota est eminencia corporis
regenerationis quam debet habere homo Christus et humiliatur tam circa spiritualia quam oia alia quae con
cernunt statum proprii salutis. Secundo aquila haec oculorum vivacitatem mirabilem. Et ibidem
aqua ab acumine oculorum vocata est: ut Isidorus et magnus albertus testantur. Nam
Isidorus in libro de aquila ranti esse Christum: ut cum supra maria immobi
lili pena ferat: nechuanis patet obtutus de terra sublimitate pesciculos na
tare videat. Etiam Job. xxxix. capitulo. de aquila de inaccessis rupibus regenerationem escam:
et deluge oculi eius propriei. Magnus autem Albertus. in libro de animalibus dicit
aqua haec tres acutates. nam maxime vigeat acumine visus: quod dicitur sole in rotunda sine
lachrymatibus potest inspicere. Secundo vigeat acumine ire. Tercium enim est maxime et
superbia. Tertio vigeat acumine instrumentorum venaci. haec ei rostrum et acumina uniuersi
guium acutissima. Moraliter vero Breve. in libro de moralitate. capitulo. ita inquit. Luctus quip
pe auctum visum acies aquile superat: ita ut sol radios fixos in se et oculos nulla lucis
sue coruscatione reuerberas claudat. Habet enim aquila oculos super modum ardentes
et croceos: ut inquit Albertus. et sicut quoniam domesticata per videt leporum inter frumenta
latente annis considerari possit ab hoie vel a canibus. In quo figuram intelligentiam
rerum divinarum: quoniam homo vere Christus habet scientiam spiritualitatem: quod dirigitur in agentem